

ensartede Straffe for de og de Forbrydelser, uden Hensyn til Forbrydernes Personer. Forfatterne til Straffeloven var imidlertid klare over, at en saadan skematisk Fremgangsmaade, en saadan fast Rubricering af Forbrydelserne kunde man ikke lade staa alene, og derfor maatte man grundlovsfæste et Benaadningsinstitut, som kunde virke samtidig med Loven. Naar man derfor nu kritiserer den gamle Straffelov — og det er jo navnlig paa to Omraader sket i stor Udstrækning, nemlig dens Bestemmelser om Tyveri og Barnemord —, maa man huske paa, at det, som Offentligheden ser, er kun de Domme, der bliver afsagt, den ser ikke, hvorledes det andet Institut søger at ophæve Virkningerne af Loven i de Tilfælde, hvor Straffen er for streng; de Resultater, som Benaadningsinstitutionen kommer til, bliver jo som Regel ikke publiceret.

Og navnlig er Offentligheden ikke klar over, at Benaadningsinstitutionen egentlig er gaaet ind som et fuldstændigt og selvfølgelig Led i enhver Dom. Jeg skal blot minde om; at allerede den 15. Oktober 1908 udstedte daværende Justitsminister Høgsbro et Cirkulære, i hvilket han paalagde alle Dommerne, naar de afsagde en Dom, som de mente var for streng under Hensyn til, hvorledes man nu saa paa det paagældende Forhold, men hvor de var tvunget af Straffeloven til at afsige den strenge Dom, at indsende Sagen til Ministeriet, for at Spørgsmaalet om Benaadning kunde blive taget op. Dermed indgik Benaadningen som et fast Moment, Dommerne skulde tage Hensyn til. Men man nøjedes ikke hermed, efterhaanden blev Benaadningen ogsaa noget, som Straffeanstalterne stadig skulde have for Øje.

Offentligheden er jo tilbøjelig til at tro, at Spørgsmaalet om, hvorvidt en Mand bliver benaadet, beror paa den tilfældige Omstændighed, om han har paarørende, som rejser hans Sag. Saaledes var det ogsaa tidligere, men for flere Aar siden blev man i Ministeriet klar over, at Benaadning ikke kunde bero paa et Tilfælde, og derfor sagde man til Fængselsinspektørerne: Naar I har en Fange, som I synes der er Grund til at benaade, skal I uden Hensyn til, om der rejses en Sag udefra, komme til Ministeriet med en Indstilling om Benaadning. Ja, det blev oven i Købet sagt til dem, at de skulde komme med denne Indstilling, selv om Ministeriet tidligere havde afslaaet en Indstilling; thi fordi Ministeriet paa et tidligere Tidspunkt ikke mente at

kunne benaade, kunde det jo godt være, at den paagældende burde benaadnes, naar han havde siddet noget længere. Denne Instruction blev givet mundtlig for at prøve, hvorledes det vilde virke, og efter at der var gaaet et Par Aar, blev det i 1923 fastslaaet, skriftligt overfor Inspektørerne, at de uden Hensyn til eventuelle tidligere Afgørelser skulde indsende Indberetning, hver Gang de syntes, der var Grund til en Benaadning.

Hele denne Benaadningsinstitution vil jeg bede ærede Medlemmer erindre, naar de ser paa den gældende Straffelov. Straffeloven er forældet, men de værste Følger af den er nogenlunde ophævet ved det Benaadningsinstitut, vi har. Jeg siger ikke dette som et Forsvar for Straffeloven, men som et Forsvar for de Mænd, som affattede den, idet disse altsaa var klare over, at det System, de udarbejdede, maatte have dette Benaadningsinstitut til Følge.

Det er derfor klart, at naar vi nu faar en ny Straffelov, ved hvilken vi i højere Grad lægger Vægten paa Forbryderne end paa Forbrydelserne, vil det Benaadningsinstitut, vi har, selvfølgelig ogsaa svinde meget ind. Det er maaske heldigt, at dette netop sker i en parlamentarisk Tid, fordi den Slags Spørgsmaal er udsat for at blive politiske; jeg synes i og for sig, det er meget godt, at selve Straffeloven gør Benaadning noget mere overflødig, end den hidtil har været.

Hvad det foreliggende Straffelovforslag angaar, er der jo rejst den Kritik rundt omkring i Bladene, at det er meget konservativt, at det kun har moderate Fremskridt at fremvise i Forhold til, hvad man havde ventet. Og dette er rigtigt; hvad en hel Del Punkter angaar. Sikringsforanstaltninger overfor utilregnelige havde vi allerede i Forvejen, altsaa overfor sindsyge, og Værgeraadforsorg har ligeledes været indført, saa det er for saa vidt ikke noget nyt. Men paa andre Punkter foreslaar Lovforslaget i høj Grad nye Bestemmelser, idet der f. Eks. i Stedet for Straf foreslaas Sikringsforanstaltninger overfor visse grovkornede og raa Forbrydere, overfor Drankere foreslaas der nye Forholdsregler, og Bestemmelsen om Arbejdshuse er ligeledes ny. Disse Bestemmelser er et Brud med Traditionen og staar for mig som noget godt; den afgørende Værdi af denne Lovs Revision afhænger for mig af, om vi faar disse nye Bestemmelser om Internering, om Drankere, om Arbejdshuse og alle de Regler, der hører herindunder,